

wojny o kanon: ponadczasowa mądrość czy legitymizacja społecznego porządku? Kanon gwarantuje i symbolicznie przedstawia wyobrażoną wspólnotę narodu oraz jej uniwersalne humanistyczne wartości – oto potencjał bojowy kultury. Spivak: „Kanon zabezpieczają instytucje w takim samym stopniu, w jakim instytucje zabezpieczają kanony”. Hermeneutyka podejrzliwości i selektywna tradycja kanonu, a trzeba jeszcze domieszać trochę sprawiedliwości społecznej. Indianie odrzucają racjonalizm i linearność, potrzebne zatem redefinicje i zmiany paradygmatu. Może kanon jako dialog międzykulturowy: biały Amerykanin, narracje niewolników i ekosystemiczna, nieantropocentryczna wizja świata Indian, a jeszcze płeć, inne rasy, mieszanki, różnorodność, mniejszości i Jhumpa Lahiri. A co z estetyką? Etyką? Najlepiej zastąpić kanon kanonem, ale nie wygładzać szorstkiego ziarna historii i polityki. Synchroniczne i diachroniczne pomnażanie kanonu.

A dalej wyjścia Różewicza: poza zbiorowość, poza pojedynczość, poza awangardę, z siebie w nic. I powroty. Różewicz autoteliczny, nieokreślony, nieuchwytny. Znikanie ponawiane i nieostateczne. Różewiczowski recykling i wstrząsająco młodzi poeci. Różewicz jako litera poetyckiego alfabetu i paradoksalny rygorysta, i jeszcze realista, i moralista, i rozwalacz kanonów, wędrowiec po przestrzeniach kanonów odwróconych. A w końcu i tak „wyjścia nie ma”. Jest poezja śmietników. A poezja w ogóle jadalna czy nie? Baśniowe rejestry i globalizacja baśni. Czy baśnie mają swój kanon? Kanon baśniowy czy wzorzec baśniowy? Baśniowe narracje i renarracje. Jaś i Małgosia, Czerwony Kapturek i Królowna Śnieżka hasają w kanonie. Czerwony Kapturek ginie i pokonuje dwa wilki. Teściowa pożera potomstwo Śpiącej Królowny, ojciec zmusza Kopciuszka, by go poślubiła, gołąbki wydziobują po jednym (tylko) oku jej siostrom, Małgosia dźga babę nożem, a Jaś nakłania olbrzyma, by poderżnął gardła swoim dzieciom i w końcu może zostać SS-manem. A ostatecznie na baśniach można zarobić.

Czym czuć byt? Lepiej chyba nie wachać. Cibulka z zabandażowanym członkiem – twórczość nieokiełznana. Pierwotny eksces, danse macabre, autoagresja, obscenia, ikonoklazm, skatologia, zabijanie zwierząt. Kop w dupę zboczonych krasnali i bitwa na knedle w Wiedniu. Zakaz monogamii. Morderstwo jest sztuką; ktoś zarzyna w łóżku świnię. Oglądamy sobie landszaft mitycznej krainy szczęśliwości z brunatną przeszłością. Orgia jako sakrament egzystencji. Wizualna gramatyka – ciało jako zamiar, zdarzenie, skutek. A dusza?

Czy żaby posiadają duszę? Czy dusza ma płeć? Estetyzacja kobiety, która nie zna metafizyki. Bystre umysły kobiet – ignorancja nie prowadzi do zbawienia. Mieć czas czy go przeżywać? Uprzestrzennienie czasu i uczasowienie przestrzeni.

Kultura nanosekundy – sieć jako odczasowiona następczyni zegara; wieczna terażniejszość; czas jako zamrożona rzeka. A w węźle opowieści bohater może spotkać samego siebie. Jak nagrać taśmę dla swego młodszego ja i to młodsze ja ostrzegać? Rygorystyczna logika w niemożliwej fabule, a podmiot – przetasowana sarta zdjęć. Cliffordowska etyka przekonań, ewidencjalizm, epistemiczna śmiałość, przekonania, nadprzekonania, podprzekonania, *ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*, skok alpinisty nad przepaścią i zbawienie ludzkości na Ziemi. Kanon gier komputerowych; gier dobrych nie trzeba ratować, bo uratują się same, gier słabych ratować nie należy. Dziwne: utwór, stając się kanonem, umiera i przestaje istnieć; utwór nienależący do kanonu umiera i przestaje istnieć. Iluzje wyboru.

Wojciech Kalaga

wars for the canon: timeless wisdom or a legitimization of social order? Canon warrants and symbolically represents the imagined unity of a nation and its universal humanist values – such is the military potential of culture. Spivak: “Canons secure institutions to the same degree as institutions secure canons.” Hermeneutics of suspicion and a selective tradition of canon, with a pinch of social justice. Indians reject rationalism and linearity, redefinitions and paradigm changes are thus necessary. Perhaps canon as an intercultural dialogue: a white American, slave narratives and Indians’ ecosystemic, non-anthropocentric vision of the world, and also gender, other races, mixed breeds, diversity, and Jhumpa Lahiri. What about aesthetics? Ethics? Best to replace canon with canon without smoothing out the rough grain of politics and history. Synchronic and diachronic multiplication of canon.

Further on, Różewicz’s exits: beyond collectivism, beyond singularity, beyond avant-garde, out of himself into nothing. Autotelic, indeterminate, elusive Różewicz. Repeated and inconclusive disappearance. Różewicz’s recycling and outrageously young poets. Różewicz as a letter of the poetic alphabet, and a paradoxical rigorist, and a realist, and a moralist, and the destroyer of canons, a wanderer through the spaces of canons reversed. And, at the end of the day, “there is no exit.” There is “poetry of trash dumps.” And is poetry actually edible, or not? Fairy tale registers and the glocalization of fairy tales. Do fairy tales have their canon? Fairy tale narratives and re-narratives. Hansel and Gretel, Little Red Riding Hood, and Snow White frolic in the canon. Little Red Riding Hood dies and defeats two wolves. Mother-in-law devours the children of the Sleeping Beauty, father forces Cinderella to marry him, little pigeons peck out her stepsisters’ eyes (only one each), Gretel stabs Baba Yaga with a knife and Hansel persuades the giant to cut the throats of his own children, and can become an SS-Mann at last. And ultimately, one can make money on fairy tales.

What is the odour of being? Better not to smell. Cibulka with a bandaged penis – unrestrained creativity. Primal excess, *danse macabre*, self-aggression, obscenity, iconoclasm, scatology, killing animals. A kick in the butt of perverted dwarves and knödel fight in Vienna. A ban on monogamy. Murder is art: someone butchers a pig in bed. We are looking at a cheap *landschaft* of a mythical land of happiness with brown past. Orgy as a sacrament of existence. Visual grammar – body as intention, event, result. What of the soul? Do frogs have souls? Does a soul have gender? Aesthetization of a woman, who does not know metaphysics. Women’s sharp minds – ignorance does not lead to salvation. To have time or to live it?

The spacing of time and the timing of space. The culture of a nanosecond – network as a detemporalized successor of the clock; eternal present; time as a frozen river. And in the knot of the tale, the protagonist can meet himself. How to record a tape for one's younger self and how to warn it? Rigorous logic in an impossible plot, and the subject – a shuffled pile of photographs. Cliffordian ethics of belief, evidentialism, epistemic audacity, beliefs, meta-beliefs, sub-beliefs, *ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*, a mountaineer's leap over the chasm and the salvation of people on Earth. The canon of computer games; good games need no saving, as they save themselves, poor games should not be saved. Curious: when it becomes part of the canon, a work dies and ceases to exist; a work which does not belong to the canon dies and ceases to exist. Illusions of choice.

Wojciech Kalaga